

Hledání a nalezení širších prostorových a dějinných vazeb zdánlivě bezvýznamného hradu Krakovce na panství Starého Trautnberka metodou kvalifikovaného odhadu podílu vlivu faktické a lidové složky etymologické na geografické i personální názvosloví v centru středoevropského regionu.

Doc.Kmínrle , Archa 2001.

Jsa si vědom, že tato studie se svojí méně přehlednou formou značně odlišuje obvyklým formám takových pojednání, činím tak s přesvědčením, že pouze vyprávěcí podoba stať je sto plně vylíčit a docenit nezastupitelnou úlohu všech zúčastněných na mých převratných objevech.

V rámci svého cyklu "Vědecké přednášky na jakékoli téma" jsem se svého času na Rakovnicku setkal se svérázným chlapíkem. Považte - rozdával okolo sebe radost, a to docela, ale docela zadarmo! Avšak uvnitř byl plný jakési temné chmury. Pamatuji si ještě jeho celé jméno, neboť právě nejasnosti okoli výkladu původu příjmení Sobek, s kterými se mě světil a při nichž i přes své nebývale pravověrné beskydčáctví zbloudil až k egyptské mytologii, jsem považoval za původce onoho politováníhodnéhohoduševního stavu. Jeho křestní jméno si můj mozek zapsal na základě shody se jménem zakladatele hradu, který dotyčný chlapík spravoval. Když jsme shora nastolenou otázku vyřešili, myslel jsem už, že si onen chlapík snad začne užívat světa vůkol. Leč chmury neustoupily. Vhodně volenou, tedy prostořekou až vulgární otázkou jsem zvěděl, že hlavní jeho trápení mu paradoxně přináší další jeho dobrá vlastnost - poctivost. Jako správce a průvodce polozříceninami hradu jej permanentně deptalo, že nemůže právě nejzvědavějším návštěvníkům, tedy právě těm, kteří by to nejvíce zasluhovali, zodpovědně zodpovědět dotazy z nejdávnější historie hradu.

Má pozornost tehdy byla soustředěna na propagaci Kmínrleho, tudíž mé a tudíž vynikající metody Kmínrleho, tedy mého triviálního myšlenkového direktu (dále jen "metoda KTMD"), a hned jak dosáhnou dílčího úspěchu, hodlal jsem Jírovi od tíživých otázek odpomoci. Připomenu jen (pokolikráte už, sakra hernajs himl-laudon element), že ona metoda spočívá na ověřeném faktu, že nejlépe člověk dospěje k jádru věci, pokud není zatížen specialistickými předsudky a pokud se není nucen prodírat balastem zbytečných až zavádějících informací, resp. pokud není jimi de-zin-formován nebo-li krátce deformován. Metodu jsem prosazoval těžce i přesto, že jsem její efektivitu podepíral ekonomickými argumenty, tj. možností vypnout ventilátory klimatizovaných archivů, zrušit amerikanismus přebujelých týmů nebohých neplodných specialistů a zpřetrhat počítačové sítě, v nichž bez špetky vlastní fantazie uvízli. Dílčího úspěchu jsem dosáhl alespoň u dětí, jimž dosud světem neutlučená fantazie dovoluje využít jednu z největších výhod mé metody poznání, totiž možností aplikace i v různých chronologických rovinách s libovolným vektorem i intervalem času bez újmy na pravděpodobnosti výsledků. Buď jak buď, myslím, že to je o mnoho perspektivnější úspěch, než kdyby metoda zabrala jen u důchodců. V takovém domově důchodců v Trutnově například chtěli odvodití původ názvu města. Připomněl jsem jim jejich bájného Truta rekovného, kterého žádné snad jiné město nemá, a jemuž proto i samotné Brno ukradlo draka, kterého Trut u sužovaného městečka kdysi zle pobil. Neuspokojení, jakoby té doby sami pamatovali, oponovali, že héroie ten dosud neznámý snad právě podle Trutnova teprve dostal jméno! Tomu, aniž bych byl sám popíral svoji metodu, nešlo odporovat, protože měl-li hrdina co zachraňovat, musel tu už Trutnov před ním být. Zbývalo tedy už jen málo: Dovodit opravdový původ názvu. Město, které paraziticky pobíralo důchody ve zboží i penězích od osadníků podhorských vesniček, jen že privilegia k tomu bez zásluh obdrželo, bylo jmenováno Trudnovem. Nezapným a mé přednášce málem osudným se v té souvislosti ukázal ukvapený žert, jímž jsem chtěl osvěžit vážnost ducha onoho jednání. Uvedl jsem možnost, že jméno městu dali sami důchodci, trudní z každé novoty světa. Ve vhodnou dobu, leč na nesprávném místě vyslovená nevázně myšlená smyšlenka způsobila hlahol, jenž jsem duchapřítomně utišil jen další a ještě lepší hypotézou: Jakož u vladaření patrona země svatého Václava, ani při zakládání Trutnova nelze donekonečna popírat stěžejní vliv německých osadníků, kteří v optimistickém opojení hleděli si tuto chvíli připomínat věky věkův v názvu města. Místo "milé, útulné" a "nové" (fakt, který sám o sobě bývá vždy naplněn krásou a optimismem) ve své řeči jmenovali jako "Traut" a "Neu", časem zkomolené na Trautenau, Trautnov a konečně Trutnov. Jsa již poučen o citlivých místech důchodenstva zdejšího, raději jsem nepřisazoval možnost, že vzhledem k poměru národů mezi prvními osadníky mohlo dojít i ke spojení německého "Traut" přímo z českým "Nový". Jednoznačným úspěchem mým bylo, když důchodci z přednášky odcházeli sice s vědomím, že nového už si toho mnoho neužijou, ale zato byli u toho, když se to tady všechno teprve zakládalo.

Po této etymologicko-kejkliřské peripetii jsem si vzpomněl na Jíru z Krakovce a můj nevyřčený závazek němu. Tu jsem se naopak ocitl na správném místě, ale zase v nesprávnou dobu: Jíra těžce zkroušený svou neblahou úlohou interpreta nedomyšlených vědeckých textů, podnikajících navíc čím dál tím razantnější cenzurní útoky na samu podstatu národní mytologie, se nakonec obrátil na jistého Pegi "Peťuru" Kmínka, jenž jméno píše s přídomkem "z Nového Trautnberka". Hned jak jsem zvěděl toto jméno, něco mě nutkalo se s ním co nejdříve setkat. To, že mě hlodá primitivní zvědavost, zda-li jde o známou vědeckou kapacitu oboru, Petra Kmínka, který se ke stáru prostě jen trochu zbláznil, jsem téměř hmatatelně věděl. Cítil jsem též jisté sympatie

ke tvaru přídomku, z něhož jsem dovozoval, že nepůjde o mečouna, neb ti, domnívaje se, že středověk byl do poslední vteřiny naplněn brnkáním zbroje, mají sklon k holedbání a vybírají si zvučnější přídomky. Ale pořád mě tu ještě cosi tajemného šponovalo.

Moji návštěvu Nového Trautberka dosud považují za jeden z nešťastnějších okamžiků svého života: Petr Kmínek (ano, byl to opravdu on!) mě totiž vzal zhruba kilometr od svého sídla na líbezný ostroh, jenž kdysi překydysi nesl hrádek Starý Trautberk. Do nadšeného vyprávění o snad nejpřemýšlenějším hradním obranném systému v Čechách (oproti pověstnému Týřovu byly zde kombinovány nejen prvky různých typů výšinných hradů, ale významně je doplňovaly operativní prvky hradů blatných) se mísily podobné chmury, jaké jsem znal u krakoveckého Jíry. A měly i stejný původ: Petr Kmínek i přes své vědecké snahy dosud nedokázal konkrétně pojmenovat zakladatele milovaného hrádku, a k tomu jej ještě tížilo, měl-li to být dle bývalých kolegů vědců opravdu cizácký rod německé šlechty z Trautenberka. To se mu na pomezí přemyslovského loveckého hvozdu a ještě na straně přípražské, na nejstarším území kmene Čechů, zdálo až nesnesitelné, a to jej patrně přimělo stranit se již akademické obce. Textem o Krakovci chtěl uzavřít svoji vědeckou kariéru, a chtěl tak učinit rázně, s jistotou demonstrativní neúctou k domnělému osvícenství druhé půle druhého tisíciletí po Kristu. Nechal mě nahlédnout do svého rozpracovaného textu a den začal nabírat obrátky:

V prvé řadě hned na dvou místech vyvozuje Petr Kmínek (ach pardon - Pegi "Peřura") zcela nové skutečnosti právě díky použití mé metody triviálního myšlenkového direktu! Jsa naplněn pocitem, přiznám - trochu mesiášským, že už i takové kapacity vyslyšely mé volání po používání zdravého selského rozumu, jsem ani nevnímám, že zbylý text je již klasickým předlouhým vědeckým hnípáním se v detailech, ale spíše jsem to již cítil jen jako nutné zlo, již jen jako nicneříkající, neživotachopné a odumírající reziduum horších časů lidské civilizace. Bude ale spravedlivé, když přiznám, že ono Kmínkovo hnípání se bylo tentokrát plodné, ba plody jeho jsem samou radostí pak málem neunesl (aby bylo přiznání úplné, dal mi onen vzácný člověk napít jakéhosi nebývalého moku, jemuž chvílemi říkal Krvavý Trautberk, chvílemi King Crimson): Prozradil mi, že ze šetrnosti k sebevědomí bývalých kolegů na bývalém královském Hrádku Křivoklátu v textu nezmiňuje další svoje zjištění, totiž že Krakov a posléze Krakovec neodváděly své manské povinnosti jen Křivoklátu, ale i na Trautberk, až samotným Kmínkem nazývaný Starý. Kdesi vystrachal, že ke Křivoklátu odváděli služby vojenské, kdežto k Trautberku potupnější robotné (byl tedy Trautberk svého času na společenském žebříčku jistě výše položeným hradem). Jako zdánlivě již nepodstatný detail mi sdělil, v čem spočívala ukrutná robota krakoveckých, citujíc vyloženou knihu manskou: "Jsúce žádostivi zachování při životě, měli by stále pánovi Trutenberka na pouhý hvizd býti na blízkou a činiti mu pomysleni, ba i na rukách, žádal by jich dvojím hvizdem o to, k paním do městečka Hunehostze nésti neb na trojí hvizd opačně dieuky přesličné k oudom jeho kamkolvěk nositi. K tomu na paměť někdejší vzpoury své troufalé službě této pozeňnané krakovští nechť bez odporu trpí od jiných manů poslušnějších, bude-li jim do krakovnošů spíláno."

A bylo to na světě! Jistě ten pocit znáte! Všechno začalo do sebe zapadat tak, že to z duší tří osamělých bloudů jedním jediným rázem sejmulo tíživé jařmo nejistot o své nejmilejší (zřícenině). Jako když se po dlouhém čekání znenáhla až překvapivě otevře opona, sebemenší ždíbáček chmur pány Peřuru a Jíru již neobestíral. A jako by za oponou houfec tanečnic kankán provozovat začal a oči naše nevěděly, kam dřív, tak i citát knihy manské toho pověděl duši znalé souvislostí víc, než by se do jedné věty pochytat dalo: Predevším tu konečně potkáváme zdánlivě zmizelého lidového hrdinu Truta, jenž jsa po svém činu měšťany oceněn pouze jménem Trut (jakási forma dnešního čestného občanství) byl vzápětí brňáky (odtud později slovo bernák) okraden i o svoji dračí trofej a zhrzen opustil rodný kraj ubíraje se k Praze. Prahu nakonec minul, až se, jat líbeznou polohou usadil "na hůrce, pod níž pět vod se stýká" (z popisu zboží soudu zemského). Že právě tu si vystavěl hrádek zprvu zvaný Trutenberk, dosvědčuje další údaj svrchu uvedeného líčení: Blízkým městečkem Hunehostz je dnešní Unhošť (dále by jej krakovští stejně neunesli). Uveďme nyní důležitý fakt, že zhruba teprve o dvě století později se v Podkrkonoší objevuje rod Trautenberků, a doplňme zase z našeho soudku, že Trautenberkové svého nepřijemného souseda v oplátku častovali svojí tradiční rodovou nadávkou "krakovnoš". Hned dvě nová zjištění tu na paletě máme:

Ani zbla pravdy není na poudačce, která vypráví o v kápi zahaleném dědku, který bydlel sám v horách a "mazlil se a promlouval s havrany". Lid podhorní ochudlý se tuze bál zimy a právě při přiletu havranů podivína nejčastěji blíž svých sídel vídával. Onen stařec byl pro svoji nepřístupnost osobou neoblíbenou a postupně se prostému lidu jméno "Krákonoš", jímž ho opatřil, vkrádal na jazyk jako vysvětlení špatnosti v kraji. My už víme, od koho opravdu horský pán jméno obdržel, ale na každém šprochu je pravdy trochu a to platí i zde: Polozapomenuté lidové podání i zjištěné fakty z historie rodu spolu vzácně korelují a vzájemně se podpírají v názoru, jakého podivného panáčka mají v sousedství. Ve světle těchto zjištění by bylo nanejvýš potřebné rehabilitovat čest rodu Trautenberků, tolik poškozenou dobovým (tedy tendenčním) fiktivním dokumentem Československé televize pod zavádějícím názvem "Krkonošská pohádka" (úlohy byly ve skutečnosti obrácené, i když Kuba, Anče a hajnej jakžtakž sedí). Povídá se totiž, že měl Krakonoš něco s ponikelskou bábou kořenářkou! A vzpomeňte si, kdo byl nejměrnějším "spolupracovníkem" Krakonoše - Sojka ta Bonzačka!

Především ale dnes již jistojistě víme, že krkonošští Trautenberkové pocházejí z našeho hrádku Trutenberka, jenž patrně ještě za Truta byl pod dojmem útulnosti přezděn na Trautenberk a později, leže ve zříceninách, lidem prostým zkomolen na fonetickou podobu jména - Trautnberk. A ptáte-li se po nejmajetnější, západočeské větvi rodu Trautenberků, nepochází přece alespoň ta z blízkých Němec? I na to nám dává odpověď ona objevná citace z manských knih! : Vždyť hlavním sídlem rodu v západních Čechách byl Nahý Újezdec, a v názvu sídla přece jasně identifikujeme pokračování oné specifické formy robotného manství, jakou na Trutenberku provozoval jejich rychlerodchtězaloživší předek, vědom si svých hrdinských genů! Pak i němečtí Trautenberkové jistě budou jen větvi a nikoli kmenem rodu. Kdyby jen tušil Pegi Peřura Kmínek, když Trautnberk opatřil přísudkem "Starý" jen pro odlišení od svého "Nového" domu, že jeho milovaný hrádek je opravdu český a navíc prapůvodním sídlem takového rodu. No ale vždyť právě! Možná jen tušil, ale bez mé metody poznání prostě k syntéze předchozích analýz prostě nedospěl.

Budíž mu ale složena hned dvojí , a opravdu upřímná poklona za již zmíněná objevná tvrzení svého textu: Předně jsem s potěšením sdílel, když samotného ultrakritického archeologa Karla Sklenáře známého voláním po cenuře Starých pověstí českých pro jejich vědeckou neprůkaznost obratně deklasoval jeho vlastními zbraněmi. Sklenář tvrdí, že není Krokova hradu, protože nebylo ani knížete Kroka, neb jeho si vytvořili letopisci vyzvednutím jména hrdiny z náhodně vybraného místního jména. A tu Sklenář jako zdroj inspirace pisálků (tak on totiž cítí všechny, kteří psali nikoli pro utvrzování si svého odborného sebevědomí, nýbrž "jen" pro pozvednutí národního uvědomění) jednoznačně uvádí náš Krakov. Jenže Kmínek skvěle kontruje, když se ptá, proč by šel Kosmas až do této odlehle a "stromovím zarostlé" krajiny a vyslovený direkt vlepuje Sklenářovi, když se jej ptá, proč tu našel Kroka a nikoli Kraka? Vskutku brilantní! Ale dost bojůvek jalových!

Vedle této slovní pŕtky je teprve druhý vývod Kmínkův právě tím, jenž možná pomůže změnit metody vědy. Je jednak takřka učebnicovou ukázkou aplikace mojí metody KTMD, ale k tomu ještě usvědčuje tradiční vědecké metody z příslovečné impotence. Jak blízko byly celé generace badatelů tomu, aby zodpověděly tak často nastolovanou otázku po původu názvu našeho Krakova! Jak jste oné odpovědi blízko i vy čtenáři, a to vždy již při pouhém vyslovení jména Krakov! Cožpak vás víra v objektivitu vědy již nadobro okleštila schopností vlastního úsudku? Ani nemusíte prolézat klimatizované archívy, stačí otevřít kdejaký populární dějepis či dokonce historickou beletrii. Je známo, že do počtí Javornice, tedy do kraje jižně dnešního Rakovníka, zavedl r.1039 kníže Břetislav zajatce z dobytého polského města Hedče, aby konečně kolonizoval zdejší neúrodný, "režný" kraj. Tomu je připisován původ názvu vsí Hedčan a Hedečka. Všichni badatelé vybádali, všichni spisovatelé to tak sepsali a všichni čtenáři četli, že na stejné výpravě dobyl Břetislav i města Krakova! Jak je možné, že nikoho před Kmínkem nenapadlo, že stejně jako Hedčané z polské Hedče, prostě a jistě též zdejší krakovští z polského Krakova posli !! Povím vám to: Nikdo k tomu dosud neužil metody KTMD, metodu, kterou si sice čistě z právních důvodů osobuji uvádět mým jménem, ale jde vlastně o pouhou aplikaci městským obyvatelstvem ostouzeného zdravého selského rozumu. Nakonec cožpak nemáme v Čechách Benátek a Verony (Beroun) ?

Nyní, když nám a v neposlední řadě též Jírovi krakoveckému slovný badatel zodpověděl základní otázku, máme na čem stavět další a další fakta. Přirozeně, že metodou KTMD: Předně dovoďme, jak Krakov k příponě -ec přišel. Tu ještě jednou připomenu badatele Kmínka, jenž se vlastně i dále vylíčeným žertíkem odlišuje od ostatních akademiků, kteří - slovy Jevgenije Jevtušenka - "se stůj co stůj složitou duší chlubí všem známým". Kmínek je znám svojí Máchovskou zálibou v dynamickém působku rozpadajících se zřícenin, kdy dle něj křivky destrukce už někde v počátku kopírují křivky skalního podloží a výtvar člověčí přerůstá ve výtvar přírodní. Méně jej pak oslovují hrady zachovalé či zříceniny - jak říká - betonizované. V kuloárech se dobře pamatuje, jak svého času Jírovi z Krakovce s určitým podílem lišácké škodolibosti věnoval velmi věrný model Krakovce, vystřižený z krabice od bot a nazvaný Krabicovec. Odpověď na shora nastolenou otázku samozřejmě neposkytla ani roztomilá vnučka pana starosty obce Krakovec, ale její hravá představa stojí za to: Uvedla slepenec havraního citoslovce "Krá", slovního základu "kov" podle sympózií tohoto černého řemesla poslední roky na hradě pořádané, a konečně doma jistě přechoť slova "obec". Snad že jsem se jí ptal, kam se jí ztratilo "b" a přitom řekl foneticky "bé", zareagovala tak bezprostředně dětsky a zároveň dospělecky bravurně, že mě úplně odzbrojila: "Táta říkal, že u hradu byla kovárna a taky ovčín a protože středověčané ještě neuměli slovo beran, říkali "ovec". Usmíváte se, domníváte se, jak je holčička naivní? Jenže ona alespoň s těmi vránami měla ždíbec pravdy! Odhlédněme od nabízející se souvislosti s nepřilíh dalekým hradem Rabštejnem, neboli Havraním Kamenem. Krakovec je znám svými pavlačemi. Ty obíhaly ve dvou úrovních hradní nádvoří kolem dokola. Právě tu vznikl hašteřivým soužitím tří žen tří mužů rodu Krakovských z Kolovrat později velmi užívané úsloví "pavlačové spory" (P.Kmínek ve svém chystaném díle připomíná, že Krakovec podaroval národní slovesnost ještě dalším úslovím - "chudý příbuzný"). Pavlače tu měly snad vůbec dosud nejdelšími v českém stavitelství, a musely spočívat na nebývale velkém množství kamenných konzol. Právě do stádia vysazení konzol dospěla stavba hradu před zimou roku 1382. Kraj tehdy (podle radioizotopové analýzy stratifikovaných vrstev tramského ohniště na hradě Krašově) postihla krutá zima. Nejspolehlivěji to odjakživa věštilo chování přiletivších hejn poslu zimy - havranů. Tehdy byli zvlášť dotěrní, na polích se ani "neohřáli" a

okupovali blízkost lidských příbytků. Tak šedivky a havrani posedali i na zdech staveniště a protože v nastalé nouzi si chtěl každý urvat své, demonstroval to obsazením kamenné konzoly. Výsostné postavení na své konzole každý demonstroval i zvukným krákoráním. Kdo zná krakovecké nádvoří, ví, jak bylo stísněné a přitom vysoké, a neboť proto nebylo možno krákorající havrany na konzolách ze dna dvora zahlédnout, vypadalo to, jako kdyby krákoraly samy konzoly. Hrad stavěla nikoli cizí, jak bylo u šlechtických hradů obvyklé, nýbrž česká dvorská stavební huť. Tuto příhodu využila k tomu, že v době klíčící nevole vůči nadřazenosti římského císařství cizímu slovu "konzola" konečně našlo český ekvivalent - "krákorec". Ten je dodnes používán pro všechny vetknuté nosníky se zesíleným rohem u zdi, kdežto slovo "konzola" se používá už jen u méně častých prostých vetknutých nosníků, např. železných. Ale geneze názvosloví ještě pokračovala: Jíra z Roztok byl na své dílo velmi hrdý, útrpně však pozoroval, jak se českými luhy a háji mnohem rychleji šíří termín "krákorec" než jméno jeho nové luxusní rezidence Krakova (pochopitelně, přece na dalších hradech byly instalovány další a další krákorce a těžko tu bylo možno instalovat stejný počet nějakých krakovů, není-liž pravda?). Jíra měl ovšem dobré postavení u dvora a kolega šašek (snad jediná funkce, kterou Jíra patrně nedostal, alespoň oficiálně ne) mu poradil, ať název hradu přeonačí natolik, aby se "chtě nechtě dvorním stavitelům na jazyk vkrádal". Tak se stal nový název hradu Krakovec vlastně jakousi rýmovačkou k zavedení pojmu krákorec. Že byla šašulova rada moudrá, svědčí, že k proniknutí do povědomí národa tato změna opravdu stačila, a nebylo nutno přistoupiti k variantě B, totiž, že by se musel sám hrad přejmenovat na Krákorec. Pomocí metody KTMD se mě tedy opět podařilo rozluštit tak neproniknutelnou a věkovitou záhadu, a navíc vyvrátit tvrzení, že by snad šlo o spojení původního Krakova se jménem jiného havranovitého ptáka krkavce. Jméno ptáka má přece jenom jistý pejorativní nádech a neboť dobře známe hýřivou povahu Jírova, spojování právě s ním by jistě nesl.

Zbývá jen rozptýlit poslední blud o Krakovci a povolat k zodpovědnosti novodobé hříšníky.

Přes zdánlivě nepřehlednou formu této studie jsme přece jen po pořádku, tj. chronologicky dospěli k poslednímu bludu, a to spojování přejmenování hradu na Červený Zámek s novou pálenou krytinou. Skutečnost, ač se o ní již nebudu rozepisovat až na samu hranici rozsahu samostatné prózy, je mnohem prozaičtější: V roce 1565 koupil Krakovec Jan Oujezdský z Červeného Újezda. Moc dobře znám onu polní ves. Má dnes sice laserovou diskotéku, ale na zámek se až dosud nezmohla. Jan měl tedy Újezd, ale bez zámku, a když pořídil Zámek, chtěl jej mít zase Červený. Barva tu tedy neznamenalala víc než výraz majetkové příslušnosti. Že se název udržel i po odprodeji hradu, tomu v lidovém podání vděčí na panství převládajícím (chmelařským) půdám "červenícím", v análech ouředních pak potřebě zapomenout na reformní snahy mistra Jana z Husince, což se v době nástupu Habsburků jevílo jako nanejvýš žádoucím.

A naše povídání vyústilo v poslední, možná nejdůležitější odstavec: Jak je možné, že se na Krakovci počátkem léta, v den výročí upálení našeho mučedníka nepořádá tryzna, rádobylidová slavnost dokonce nese některé prvky Matějské pouti a navíc je mylně nazvaná Husova pouť (neb mistr vyšel na pouť k břehům jezera Bodamského na podzim). Odkud pramení ona neomalenost parlamentářů, kteří s prezíráním ba s nechutným cynismem ku slavení stanovili den, který byl nejen našemu národu, ale dobrým úmyslům vůbec zcela zásadní potupou? Proč není veleben den, kdy Jan s přesvědčením, že "kletba papežská nemůže mi škoditi, leč by k ní se přidružila kletba boží", odcházel upřímným slovem hájit vyšší principy, ale zrovna ten hrůzný okamžik, který jej nenechal domluvit?! Copak nejde pravdu sdělit slovy, musí se tak díť jen prostřednictvím smrti? - To nám chtěli parlamentáři říci? Že by doba Temna posud žila a našla si jen k ovládní našeho vědomí chytřejší metody? Že ovšem na metodu KTMD ale nevyzrála a nevyzraje,

s tou nadějí se s Vámi 26. února 2001, v den, který propříště buď zván jen "dnem odkládání želez",
loučí

Doc. Kmínrle